

פרשת נצבים

"אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם" (כט, ט)

מה הפירוש נצבים?

התייצבות אינה תיאור פיזי, זהו תיאור רוחני, זוהי מטרה בפני עצמה.

התורה יכלה להשתמש בביטויים אחרים כמו "עומדים", "קיימים", מדוע איפה נכתב "נצבים"?

התייצבות פירושה עצם מציאות האדם, הופעתו.

עצם זה שאתם נצבים לפני ה' הוא בעצמו הישג, התייצבות זו היא מטרה בפני עצמה, היא עבודת ה', כי האדם צריך שכל מציאותו ישתקף שהוא "עומד לפני ה'".

יש נצבים ויש נצבים, להבדיל גם דתן ואבירם נצבים, "ויעלו מעל משכן קרח דתן ואבירם, ודתן ואבירם יצאו נצבים לפתח אהליהם וכו'", כי בכל הופעתם ומציאותם השתקפה כל רשעותם ומחלוקתם.

אך בני כשהם נצבים לפני ה', בכל מציאותם והופעתם הם "לפני ה'", וממילא הם ראויים לכריתת ברית ה'.

"אתם נצבים היום" — קיומכם ויציבותכם בעולם הזה דומים הם ליום, לפי סדר הבריאה. כשם שבסדד היום החשכה לאורה — "ויהי ערב ויהי בוקר" — כך היא גם דרכו של עם ישראל: תחילה יסורים וגלות ואחר כך גאולה וישועה, כפי שאמרו חכמינו: "צדיקים תחילתן יסורים וסופן שלווה".

"אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם וישיריכם כל איש ישראל, טפכם נשיכם וזרתיכם אשר בקרב מוזנייה מוזטב עזיה עד עיב מימיה" (כט, ט - י)

התורה מפרטת את כל סוגי האנשים שהיו במעמד זה, ולבסוף "כל איש ישראל", וקשה שהרי כבר נאמר "כלכם" א"מ מהי הכפילות שוב "כל איש ישראל"?

אכן 2 מצוות היו שם, אחת לכל אחד ואחד להתייצב, והשניה לכולם ביחד.

ולימדה אותנו התורה דבר חשוב מאד, שלכל אדם יש 2 משימות, האחת למלא את ייעודו בעולם בפני עצמו, והשניה להיות חלק מכלל ישראל.

ולפי"ז אפשר לבאר את הגמ' במסכת ר"ה [יח, א] שאומרת שבר"ה "כל באי עולם עוברים לפניך כבני מרון" ונחלקו האומרים מהי הכוונה, ואומר רב"ח בשם ר"י "וכולם בסקירה אחת", ולכאורה זוהי סתירה, שהרי כבני מרון היינו אחד אחד, וסקירה אחת פירושה כולם ביחד.

אלא שאכן יש ב' סוגי דינים, הא' כל אחד בפני עצמו, והשני כל עם ישראל יחד, שהרי "כל ישראל ערבים זה לזה".

"פן יש בכם ערש פורה ראש ולענה" (כט, יז)

ראשי תיבות של "שרש פורה ראש ולענה" הם: "שופר".

תקיעות השופר המעוררות את האדם לתשובה יש בכוחן לעקור את כל השרשים הרעים שהם פורה, ראש ולענה...

"ושבת עד ה' אלוהיך" (ל, ב)

כתוב בשערי תשובה שהקב"ה עוזר למי שרוצה לשוב בתשובה ומחדש בליבו רוח טהרה.

מספר המגיד מדובנא משל לגביר העיירה שחיפש חתן לביתו ומצא בחור מושלם שאביו היה עני מרוד, אמר העשיר לחותן אני מוכן לממן את כל הוצאות החתונה אך אני דורש ממך השתתפות קטנה.

הסכים המחותן העני לדרישה זו, אך גם השתתפות קטנה זו לא היתה ברשותו ולצורך כך נאלץ לחזר על הפתחים, אך הצערו מועד החתונה התקרב ועדיין הוא לא הצליח לאסוף את כל הסכום הדרוש, בצר לו נצנץ במוחו רעיון והוא פנה אל החותן העשיר ואמר לו "כרגע איני פונה אליך בתור מחותן אלא בתור עשיר בעל צדקה שתעזור לי לקיים את התחייבותי לחתונת בני", ואכן הגביר עזר לו.

כך בדיוק הקב"ה מתנהג עמנו, הוא מבקש מאיתנו דבר קטן "תשובה", וגם בזה הוא מוכן לעזור לנו, ולפיכך אנו מבקשים "השיבנו ה' אליך ונשובה".

